

но и на лѣво по двора, като нѣкой младъ юнакъ. Прѣди да успѣятъ да му отворятъ портитѣ, Стефанъ смуща коня съ дзингитѣ, Сивко прѣскочи прѣзъ плѣта и прѣпустна по нѣтя, като че ли носяше двадесетъ годишенъ юнакъ. Ето какъ живѣитъ хората въ Балкана!

СЛИВЕНЪ.

Въ Сливенъ голѣмо, необикновенно движение. Рано сутрината пристигна сотнята казаки съ арестантитѣ; по пладнѣ двѣ сотни трѣгнаха къмъ Кушъ-Бунаръ. Мютесарифина безпрестанно отига при Ферикъ-Паша¹⁾, въ меджлиса се съвѣщаватъ, а стариятъ мюфтия тѣжко въздиша и самичакъ си мисли: „Ахъ врѣмѣнце, проклѣто врѣмѣнце! Гяуритѣ заковаватъ въ букаи мюсюманитѣ и ги водятъ вързани въ вѣжета! О гяурскій танзиматъ! Бѣда, бѣда на Исляма!“ И не грѣмко, а мислено, проклина великиятъ Решидъ: „Уви! и подиръ него пакъ сѣщото, каквото си бѣше, така ще и да бѣде. *Иншаллахъ! Иншаллахъ!*“ Мюфтията захвана да нарѣжда броеницата и да се моли да се върнатъ прѣдишнитѣ врѣмена.

Въ меджлиса мюсюманскитѣ бейове дълбоко се замислили, а християнскитѣ чорбаджии нищо не говорятъ и само съ едно глухо *еветъ*, съ тургание рѣцѣтъ на устата и на челото, пригласятъ на мълчанието на мюсюманитѣ. Вече се готвяха да напишатъ *мазбата* на гяурската и султанска войска за излавяннето на разбойницѣ тѣ мюсюмани, макаръ всѣкой щеше да бѣде радостенъ и да узнае здравъ ли е Кушчу-Оглу и скоро ли ще могатъ да го посрѣщнатъ съ поздравъ „*хошъ гелди, сефа гелди*“, когато влѣзе мютесарифъ—паша, твърдѣ много растревоженъ, безъ привичната усмивка на лицето. Всичкитѣ станаха на крака и си туриха рѣцѣтъ на гърдитѣ. Мютесарифина сѣдна и покани другитѣ да сѣднатъ. Подадоху му чибукъ; той дълго врѣме пуши, дръпаше и испущаше димѣтъ, наконецъ проговори:

1) Ферикъ.—дивизионенъ генералъ.